

28 Ιανουαρίου, 1994

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 28, 122 ΚΑΙ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 731/91)

Διοικητικό Δίκαιο — Συλλογική Σύμβαση — Δεν δημιουργεί δικαιώματα ή υποχρεώσεις δημοσίου δικαίου.

Διοικητική Πράξη — Πράξη δημοσίου δικαίου — Η κρίση του εκδόντος οργάνου ως δημοσίου — Κριτήρια διακρίσεως νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου — Η περίπτωση του ξενοδοχείου “Φιλοξενία”. 5

Με την προσφυγή οι αιτητές αμφισβήτησαν νομιμότητα της απόλυσης τους από το ξενοδοχείο “Φιλοξενία” όπου εργάζονταν. Η φύση και το καθεστώς του ξενοδοχείου βρέθηκαν στο επίκεντρο της διαφοράς, 10 ως προκρίνοντα τελικά, την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1. Είναι νομολογιακά καθιερωμένο ότι η συλλογική σύμβαση καθ' αυτή δεν δημιουργεί δικαιώματα ή υποχρεώσεις στο δημόσιο δίκαιο. 15
2. Ένα καλό σημείο εκκίνησης είναι η υπόθεση *Χαρίκλεια Κυβερνήτου και Άλλοι v. Δημοκρατίας*. Αποτελεί προηγούμενο γιατί κατατιάστηκε με διαφορά που έθεσε τα ίδια προβλήματα. 20

Το Δικαστήριο συμφωνεί με το αποτέλεσμα στην υπόθεση αυτή,

- προσθέτοντας τις δικές του παρατηρήσεις. Είναι ορθό ότι αρχικά το ξενοδοχείο προοριζόταν να χρησιμεύσει ως πρότυπο και είχε εκπαιδευτικούς στόχους. Δηλαδή την εκπαίδευση ξενοδοχειακού προσωπικού. Βαθμαία το στοιχείο αυτό υποχώρησε ή ατόνησε σε σημείο που δεν μπορεί να λεχθεί ότι η λειτουργία του εναρμονίζεται με την εξυπηρέτηση δημόσιου σκοπού που έχει ευρύτερη απήχηση στο κοινωνικό σύνολο. Υπάρχει κάποια μαρτυρία ότι από πολλά χρόνια τώρα οι σπουδαστές αποστέλλονται για εκπαίδευση σε διάφορα άλλα ξενοδοχεία του νησιού. Το δεσπόζον στοιχείο είναι όμως ότι η πορεία του ξενοδοχείου τροχοδρομήθηκε πάνω σε καθαρά επιχειρηματική βάση και λειτούργησε με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια σαν απλή επιχείρηση.
3. Εδώ η επίδικη πράξη στηρίζεται σε όρο της σύμβασης, που διέπει τη σχέση εργοδότησης και μπορεί να την κρίνει πολιτικό δικαστήριο σαν διαφορά του ιδιωτικού δικαίου. Οπωσδήποτε δεν είναι πράξη που έχει εκδοθεί σε εφαρμογή διάταξης Νόμου. Οι ενδείξεις δημόσιας εξουσίας δεν μπορούν να μεταβάλουν το χαρακτήρα της υφιστάμενης σχέσης, ούτε να προκαλέσουν την πρόσκτηση της ιδιότητας του δημόσιου υπαλλήλου ή του υπαλλήλου νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου. Για τα κριτήρια διάκρισης των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου γίνεται παραπομπή στην *P.I.K. και Άλλοι ν. Χρίστου Καραγιώργη και Άλλων*. Δεν δημιουργεί διοικητική διαφορά, η αμφισβήτηση της απόφασης του διευθυντή του ξενοδοχείου να απολύσει τους αιτητές.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες Υποθέσεις.

- 30 *Kontemeniotis v. C.B.C. (1982) 3 C.L.R. 1027,*
Georgiou v. C.B.C. (1986) 3 C.L.R. 1679,
 35 *Kalafati v. Electricity Authority of Cyprus (1987) 3 C.L.R. 97,*
Κυβερνήτου κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 2632,
P.I.K. κ.ά. ν. Καραγιώργη κ.ά. (1991) 3 Α.Α.Δ. 159.

40

Προσφυγή.

Προσφυγή με την οποία οι αιτητές αμφισβητούν τη νομιμότητα της απόλυσης τους οι οποίοι ήταν μέλη του προσωπικού του ξενο-

δοχείου "Φιλοξένια".

Ε. Ευσταθίου και Κ. Ευσταθίου, για τους Αιτητές.

Ε. Ρωσσίδου - Παπακυριακού, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση. 5

Cur. adv. vult.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Οι αιτητές ήταν μέλη του προσωπικού του ξενοδοχείου "Φιλοξένια" (εφεξής το ξενοδοχείο). Ο πρώτος προσλήφθηκε στις 16/9/83 σαν μάγειρος. Ο αιτητής 2 πρόσφερε τις υπηρεσίες σαν μπάρμαν από 29/8/88. Με γραπτή ειδοποίηση ημερ. 4/6/91, που φέρει την υπογραφή του, ο διευθυντής του ξενοδοχείου κ.Ν. Αντωνιάδης τους απέλυσε γιατί έκρινε ότι υπέπεσαν σε σοβαρό παράπτωμα. Συγκεκριμένα ότι χρησιμοποίησαν εξοπλισμό του ξενοδοχείου για δικούς τους σκοπούς επί πληρωμή. Οι συνθήκες που αφορούσαν στη διαδικασία απόλυσης και τα διαδραματισθέντα κατ' αυτήν ήταν αντικείμενο διαφωνίας. Κατατέθηκε, εκατέρωθεν, μαρτυρία με ένορκες δηλώσεις και οι μάρτυρες αντεξετάστηκαν. Με την προσφυγή τους τώρα οι αιτητές αμφισβητούν τη νομιμότητα της απόλυσής τους. 10 15 20

Η φύση και το καθεστώς του ξενοδοχείου ήταν το επίκεντρο των επιχειρημάτων και των δύο πλευρών. Κατά τους αιτητές η υπηρεσία τους στο ξενοδοχείο αποτελούσε υπηρεσία σε δημόσια θέση κάτω από τις διατάξεις του άρθρου 122 του συντάγματος. Επομένως η πράξη απόλυσης γεννά διαφορά δημοσίου δικαίου που ανήκει στη δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου κάτω από το άρθρο 146. Οι δικηγόροι τους επιχειρηματολόγησαν περαιτέρω ότι η διαρθρωτική σχέση του ξενοδοχείου με το κράτος δεν πρέπει να αφήνει αμφιβολίες ότι ενασκεί δημόσια εξουσία και ότι οι αποφάσεις του και συγκεκριμένα η πράξη απόλυσης των αιτητών είναι εκτελεστή διοικητική πράξη. Είναι περαιτέρω η θέση τους ότι η παραπάνω απόφαση είναι άκυρη γιατί στερήθηκαν του δικαιώματος ακρόασης κατά παράβαση των αρχών της φυσικής δικαιοσύνης. 25 30 35

Είναι γεγονός ότι το ξενοδοχείο έχει ανεγερθεί με δημόσια δαπάνη σε έκταση που παραχώρησε το κράτος, μέρος της οποίας αποκτήθηκε με αναγκαστικές απαλλοτριώσεις. Καταρχήν το κράτος φιλοδόξησε να το καταστήσει πρότυπο ξενοδοχείο για την πρακτική εξάσκηση των σπουδαστών του Ινστιτούτου Ξενοδοχειακών και Επισιτιστικών Τεχνών (Ι.Ξ.Ε.Τ.). Όμως με την υπ' αρ. 15.890 απόφαση του ημερ. 26/5/77 το Υπουργικό Συμβούλιο έδωσε την έγκρισή 40

του για τη λειτουργία του ξενοδοχείου σε καθαρά εμπορική βάση για περίοδο 2-3 ετών. Το διοικητικό του συμβούλιο απαρτιζόταν από κυβερνητικούς λειτουργούς και υπαγόταν στο Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

5

Αργότερα στις 18/5/89 το Υπουργείο αυτό, με νέα απόφαση του Συμβουλίου, αντικαταστάθηκε από το Υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας με την ιδιότητά του ως αρμόδιου Υπουργείου σε θέματα τουρισμού. Ας σημειωθεί ότι το ίδιο Υπουργείο είχε και την ευθύνη του Συνεδριακού Κέντρου. Προηγουμένως, στις 18/5/88 το Συμβούλιο αποφάσισε τη συνένωση του τελευταίου με το ξενοδοχείο, με αρμόδιο το Υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας. Πρέπει όμως να τονιστεί πως από το 1981 το ξενοδοχείο λειτουργήσε μόνο πάνω σε εμπορική βάση (απόφαση Υπουργικού Συμβουλίου 20.176 ημερ. 19/3/81). Ας σημειωθεί εδώ διευκρινιστικά ότι η προσφυγή στρέφεται κατά του Υπουργικού Συμβουλίου, του παραπάνω Υπουργείου και της Υπηρεσιακής Επιτροπής του Συνεδριακού Κέντρου.

20

Υπάρχουν δύο προδικαστικές ενστάσεις. Σε περίπτωση επιτυχίας σε οποιαδήποτε απ' αυτές η υπόθεση των αιτητών θα πρέπει να απορριφθεί *in limine*. Η πρώτη είναι ότι η επίδικη απόφαση είναι διαφορά από συμβατική σχέση και ανάγεται στη σφαίρα του ιδιωτικού δικαίου για την οποία ήταν αναρμόδιο το Ανώτατο Δικαστήριο. Οι αιτητές προσλήφθηκαν και εργοδοτούνταν με βάση τους όρους της συλλογικής σύμβασης και μνημόνια συμφωνιών που υπογράφηκαν μεταξύ του Παγκύπριου Συνδέσμου Ξενοδόχων και των συντεχνιών Σ.Ε.Κ. και Π.Ε.Ο. Τον ισχυρισμό αυτό πρόβαλαν οι καθών, αλλά δεν αμφισβητήθηκε. Μόνο που ο δικηγόρος των αιτητών διευκρίνησε ότι αυτοί δεν αντλούν τα δικαιώματά τους από τη συλλογική σύμβαση, αλλά, όπως το έθεσε, από την υπηρεσία τους στο ξενοδοχείο "στα πλαίσια της οποίας συμμετέχουν στην άσκηση δημόσιας λειτουργίας ή υπηρεσίας".

35

Η δεύτερη ένσταση που πρόβαλαν οι καθών είναι ότι την προβαλλόμενη απόφαση πήρε ο διευθυντής του ξενοδοχείου, ο οποίος δεν είναι δημόσιος υπάλληλος. Και όπως είπε και στη μαρτυρία του δεν ενεργεί για λογαριασμό των καθών ούτε ακόμη λαμβάνει την έγκρισή τους για οποιοδήποτε θέμα που αφορά το προσωπικό. Έτσι οι καθών δεν είχαν αποφασιστική αρμοδιότητα και γιαυτό η προσφυγή εναντίον τους είναι απαράδεκτη.

40

Στην ακόλουθη φράση από τη γραπτή αγόρευση της δικηγόρου των καθών εντοπίζω το βασικό επιχείρημα που προβλήθηκε για

υποστήριξη της πρώτης ένστασης: “Ο καθοριστικός παράγοντας που καθορίζει κατά πόσον η σχέση εργοδότησης εμπίπτει στη σφαίρα του ιδιωτικού ή του δημόσιου δικαίου είναι κατά πόσον οι όροι εργοδότησης είναι καθαρά συμβατικοί ή καθορίζονται από το νόμο”. Στη συνέχεια υπέβαλε ότι στην προκειμένη περίπτωση τους 5
 όρους αυτούς δεν καθόρισε ο νόμος, αλλά η συλλογική σύμβαση με βάση την οποία οι αιτητές είχαν προσληφθεί. Η πράξη απόλυσης εκδόθηκε στα πλαίσια της σύμβασης και ειδικά του άρθρου 15, που προβλέπει για απόλυση ξενοδοχειακού προσωπικού χωρίς ειδοποίηση/αποζημίωση. Όμως η συλλογική σύμβαση, όπως αναφέρεται 10
 στα Πορίσματα της Νομολογίας του Στ.Ε. 1929-1959 σελ. 452, παραμένει σύμβαση ιδιωτικού δικαίου και δεν είναι προσβλητή εκτός αν ενσωματωθεί σε κανονισμούς του δημοσίου οργάνου, που δεν είναι η περίπτωση εδώ. Είναι σωστό, καταλήγει το επιχείρημα, ότι 15
 υπάρχουν οι περί Εργοδοτημένων εις Ξενοδοχεία (Όροι Υπηρεσίας) Κανονισμοί του 1972 (Κ.Δ.Π. 136/72), αλλά είναι γενικής εφαρμογής και αφορούν σε όλα τα ξενοδοχεία.

Είναι φυσικά από τη σκοπιά αυτή νομολογιακά καθιερωμένο ότι η συλλογική σύμβαση καθαυτή δε δημιουργεί δικαιώματα ή υποχρεώσεις στο δημόσιο δίκαιο: *Κοντεμενιώτης v. P.I.K.* (1982) 3 Α.Α.Δ. 1027, 1032, *Γεωργίου v. P.I.K.* (1986) 3 Α.Α.Δ. 1679, 1685, *Καλαφάτης v. Α.Η.Κ.* (1987) 3 Α.Α.Δ. 97, 102. 20

Το άλλο σημείο που έθιξαν οι καθών αφορά το άρθρο 122. Παρατηρώ ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις του, ο όρος “δημόσια θέση ή αξίωμα” σημαίνει θέση ή αξίωμα στη δημόσια υπηρεσία. Ο όρος “δημόσια υπηρεσία” περιλαμβάνει και υπηρεσία στους τρεις βασικούς ημικρατικούς οργανισμούς που κατονομάζονται και σε οποιοδήποτε άλλο νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου ή άλλο οργανισμό 30
 χωρίς νομική προσωπικότητα. Η εισήγηση των καθών είναι ότι τέτοιοι οργανισμοί καθιερώνονται μόνο με νόμο για χάρη του δημοσίου συμφέροντος. Το ξενοδοχείο “Φιλοξενία” δε συστάθηκε με νόμο, αλλά με απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου και λειτουργεί σαν ιδιωτική επιχείρηση. Μάλιστα το Συμβούλιο, με την υπ’ αριθ. 15.634 35
 ημερ. 17/2/77 απόφασή του, ενέκρινε την πλήρωση των θέσεων με όρους που ισχύουν στον ιδιωτικό τομέα.

Το άλλο σκέλος της εισήγησης των καθών είναι ότι το ξενοδοχείο δεν αποτελεί “τμήμα” του κυβερνητικού μηχανισμού. Δεν εμπίπτει 40
 στον ορισμό της λέξης αυτής που παρέχει το άρθρο 2 των περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμων 1990 και 1991 (Ν. 1/90, 71/91, 211/91) σε συνδυασμό με τον Καν. 3 των περί Δημόσιας υπηρεσίας (Γενικών) Κανονισμών του 1991 (Κ.Δ.Π. 98/91). Ας λεχθεί εδώ ότι οι πρόνοι-

ες αυτές καθορίζουν ότι “Τμήματα” θεωρούνται τα Τμήματα, Υπηρεσίες ή Γραφεία που αναγράφονται στον Πρώτο Πίνακα των Κατανομισμών και εντάσσονται ή υπάγονται σε συγκεκριμένο Υπουργείο. Είναι χαρακτηριστικό, περαιώνει η εισήγηση, ότι το Υπουργείο

5 Εμπορίου και Βιομηχανίας δεν αναφέρεται καθόλου, ενώ το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Προσωπικού Ξενοδοχείων και Επισιτιστικής Βιομηχανίας υπάγεται στο Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

10 Αναλυτικότερα η θέση των αιτητών, που, επαναλαμβάνω, έχει ως βάθος το άρθρο 122, είναι ότι η υπηρεσία στο ξενοδοχείο εξισώνεται με υπηρεσία σε δημόσια θέση. Ο λόγος γιαυτό είναι ότι το Ι.Ξ.Ε.Τ. αποτελεί δημόσια υπηρεσία που εξυπηρετεί σκοπό δημόσιου συμφέροντος. Κατά συνέπεια το ξενοδοχείο, σαν αναπόσπαστο

15 μέρος του Ι.Ξ.Ε.Τ., προωθεί δημόσιο σκοπό, οι δε αιτητές συμμετέχουν στην εκτέλεση δημόσιας υπηρεσίας.

Ο δικηγόρος των αιτητών είτε περαιτέρω ότι οι κυβερνητικές αποφάσεις και ενέργειες που πλαισιώνουν τη δημιουργία του ξε-

20 νοδοχείου καθώς και τη λειτουργία του υποστηρίζουν τις απόψεις του. Με το ιστορικό που εξέθεσα πιο μπροστά έχω σημειώσει τις πλείστες από τις αποφάσεις και εξελίξεις αυτές. Επίσης ο συγγόρος αναφέρθηκε σε ορισμένες ενδείξεις, όπως τις αποκάλεσε, για την άσκηση δημόσιας εξουσίας. Για παράδειγμα, η εξέλεξη

25 των λογαριασμών του ξενοδοχείου από το Γενικό Ελεγκτή της Δημοκρατίας, ότι η άδεια λειτουργίας του ξενοδοχείου - προσκομίστηκε αντίγραφο της άδειας του 1982 - καθώς και άλλων χώρων του ξενοδοχείου, όπως το εστιατόριο και η καφετηρία (άδεια 1988), εκδόθηκαν στο όνομα του Υπουργείου Εργασίας και Κοι-

30 νωνικών Ασφαλίσεων.

Είναι καλό σημείο εκκίνησης η υπόθεση *Χαρίκλεια Κυβερνήτου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 2632. Αποτελεί προηγούμενο γιατί καταπιπίστηκε με διαφορά που έθεσε τα ίδια προβλήματα. Οι αιτητές σε εκείνη την περίπτωση, που ήταν όλοι υπάλληλοι του ξενοδοχείου, ζήτησαν από το Υπουργικό Συμβούλιο να ανα-

35 γνωρίσει την υπηρεσία τους σαν υπηρεσία σε ημικρατικό ή άλλο δημοσίου δικαίου οργανισμό με βάση το 122. Προβλήθηκαν τα ίδια ή όμοια επιχειρήματα. Ο Δικαστής Χ’ Τσαγγάλης απέρριψε την προσφυγή σαν απαράδεκτη γιατί δεν προκάλεσε τη γένεση διοικητικής

40 διαφοράς. Η σκέψη της απόφασης αναπτύσσεται στην παρακάτω παράγραφο:

“Σύμφωνα με το άρθρο 122, οι οργανισμοί δημοσίου δικαίου ή

τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου ιδρύονται βάσει ρητής νομοθετικής διάταξης προς το δημόσιο συμφέρον. Το Ξενοδοχείο ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ, κατά την άποψή μου, δεν εμπίπτει στον πιο πάνω ορισμό εφόσον δεν ιδρύθηκε μετά από θέσπιση οποιουδήποτε νόμου αναφορικά με αυτό. Αντίθετα ιδρύθηκε κατόπιν αποφάσεως του Υπουργικού Συμβουλίου. Εξάλλου η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου αρ. 15.890 ημερ. 26.5.77 δεν είχε σκοπό τη δημόσια ωφέλεια - κύριο χαρακτηριστικό των οργανισμών δημοσίου δικαίου - αλλά την καθαρά εμπορική βάση. Επιπλέον, το Υπουργικό Συμβούλιο με την απόφασή του αρ. 15.634 ημερομηνίας 17.2.77 ενέκρινε την πλήρωση των θέσεων με όρους που ισχύουν στον ιδιωτικό τομέα. Συνεπώς οι υπάλληλοι του Ξενοδοχείου δεν εντάχθηκαν στην κβ βερνητική υπηρεσία, εφόσον δεν διορίστηκαν από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας (βλ. τον περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμο αρ. 33/67, ο οποίος καταργήθηκε από το Ν. 1/90) ούτε μπορεί να λεχθεί, για τους λόγους που αναφέρα πιο πάνω, ότι εντάσσονται στο προσωπικό οργανισμού δημοσίου δικαίου.”

Σύμφωνά με το αποτέλεσμα. Θα πρόσθετα όμως τις δικές μου παρατηρήσεις. Είναι ορθό ότι αρχικά το Ξενοδοχείο προοριζόταν να χρησιμεύσει ως πρότυπο και είχε εκπαιδευτικούς στόχους. Δηλαδή την εκπαίδευση Ξενοδοχειακού προσωπικού. Βαθμιαία το στοιχείο αυτό υποχώρησε ή απόνησε σε σημείο που δεν μπορεί να λεχθεί ότι η λειτουργία του εναρμονίζεται με την εξυπηρέτηση δημοσίου σκοπού που έχει ευρύτερη απήχηση στο κοινωνικό σύνολο. Υπάρχει κάποια μαρτυρία ότι από πολλά χρόνια τώρα οι σπουδαστές αποστέλλονται για εκπαίδευση σε διάφορα άλλα Ξενοδοχεία του νησιού. Το δέσποζον στοιχείο είναι όμως ότι η πορεία του Ξενοδοχείου τροχοδρομήθηκε πάνω σε καθαρά επιχειρηματική βάση και λειτούργησε με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια σαν απλή επιχείρηση.

Νομίζω ότι είναι περιγραφικό της κατάστασης στο προκείμενο αυτό που σημειώνει ο Ε. Σπηλιωτόπουλος στο “Εγχειρίδιον Διοικητικού Δικαίου” έκδοσή 1977, παράγραφος 426:

“..... τόσον αι συμβάσεις εις τας οποίας το Κράτος ή το δημόσιον νομικόν πρόσωπον είναι συμβαλλόμενον, όσον και αι πράξεις των οργάνων του συμβαλλόμενου Κράτους ή άλλου δημοσίου νομικού προσώπου, αι αφορώσαι την ερμηνείαν ή την εκτέλεσιν, εφαρμογήν και λύσιν αυτών, δεν προσβάλλονται δι’ αιτήσεως άκυρώσεως υπό του αντισυμβαλλόμενου εν πάση περιπτώσει και κατ’ αρχήν υπό των τρίτων μη συμβαλλομένων (ΣΕ 1711,

1713/ 1964)
 Αι δημιουργούμενοι εκ των ανωτέρω συμβάσεων διαφοραί, εάν
 μεν η σύμβασις διέπεται υπό των κοινών διατάξεων του ιδιωτι-
 5 κού δικαίου, έχουν χαρακτήρα ιδιωτικών διαφορών και υπάγο-
 νται εν πάση περιπτώσει εις τα πολιτικά δικαστήρια (ΣΕ
 4149/1973).”

Εδώ η επίδικη πράξη στηρίζεται σε όρο της σύμβασης που διέπει
 τη σχέση εργοδότησης και μπορεί να την κρίνει πολιτικό δικαστήριο
 10 σαν διαφορά του ιδιωτικού δικαίου. Οπωσδήποτε δεν είναι πράξη
 που έχει εκδοθεί σε εφαρμογή διάταξης νόμου. Οι ενδείξεις δημό-
 σιας εξουσίας δεν μπορούν να μεταβάλουν το χαρακτήρα της υφι-
 στάμενης σχέσης ούτε να προκαλέσουν την πρόσκτηση της ιδιότη-
 15 τας του δημόσιου υπαλλήλου ή του υπαλλήλου νομικού προσώπου
 δημοσίου δικαίου. Για τα κριτήρια διάκρισης των νομικών προσώ-
 πων δημοσίου δικαίου παραπέμπω στην *Ρ.Ι.Κ. και Άλλοι ν. Χρί-
 στου Καραγιώργη και Άλλων* (1991) 3 Α.Α.Δ. 159.

20 Κατάληγω ότι δε δημιουργεί διοικητική διαφορά η αμφισβήτηση
 της απόφασης του διευθυντή του ξενοδοχείου να απολύσει τους αι-
 τητές. Ενόψει της κατάληξής μου αυτής δεν χρειάζεται να εξετάσω
 την άλλη ένσταση. Η αίτηση είναι απαράδεκτη. Απορρίπτεται. Χω-
 ρίς έξοδα.

*Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς
 έξοδα.*